

Süh sin on teile mõlemille ja mõni kopl kael pudeli mõdu tarvis, noh küll ma teiega aias kolku saan.

Kas Raasikus siis aid on?

Ma arvan, kest muidu jooskeb iga üks ilma hinnata mängu juurde, aga meie läheme varsi ära.

Minge lapsed peale, ütles isa, meie jõeme kodu, aga tulge teil tõmme kodu, ärge tühje ašjade peale raha rai sage.

Meeta sin on üks rubla, otske selle eest mõni rät eht muud, oled ju pärts peremehe tüter ja sinu peale waadatise igal pool suurel silmil, aga ärge tühja palja eest raha välja antke.

Tänan isa, isamaa eest wöib mõni kopl sulutada, paari jukle ja kindaid singin ka peale kauba.

Mina tahab siis weikje rätli fasti kindi ütles Enno.

Singi see rätli fast parem Salmele, ma tean temal ei ole nüisugust, sa teed teije jäalle.

Ma olen teda isamaa altarisse ohverdonut ja Salme wöib teda sealt lunastiada — — on ka temale liiga weikene, ma luban ilusama temate tuleval talvel teha.

Oigu siis, aga ma oleks teda Salmele soovinut, on ju wäga ilus fast.

Poole tunni pärast läksivad wend ja õde Salme maja poole, mis werst maad eemal seisib.

Salme tuli neile tee peal vastu, lenas Gestii riides.

Enno punastas, Salme nägu oli täna ime kena, iga tük tömbas teda wäega enda fulge ja veel enam, kui Salme fasti wäga lüttis. Oleks null niipalju raha, ostaiks ma ta endale, aga läheb wist mõne rubla maksuma.

Saab näha, mis isamaa pojad tema eest palkuvad.

Mitme suguse naljatuse lönedega, mis iseäranis Meeta suust joostis jõutsivad platsile.

Wäga ilusas kohas olid nõörild puie ümber tömmatur, et rahwas eemal hoida, ja ühest kohast lootti inimesi siisse.

Wäga lõbus oli näha, et keegi nõöride taha ei jäenud ilma hinnata lundama.

Esite mängiti, lauldi peeti weikene lõne ja siis tuli ašjade müümine ofsjoni viisil.

Siiin on üks ilus rätikute fast hõikas ofsjoni wida ja les palub?

Üks rubla, faks, kolm, viis ütles wiimaks öpetaja siis hõikas üks pärts peremees, üheska üks mõisa rentnik nimme täis ütles üks mõisavida ja tosin täis hündis Enno wlm peale selle, veel viis ja nõnda makseti 20 rubla fasti eest, mis kolm rubla wäärt oli. Hurrah, hündis rahwas ühale, kes Gestisugust mõisa wida oli.

Rahju, et ta käest ära läks, kurtis Salme.

Ole rahul, ütles Meeta, küll tuleb aeg kus veel parema saad. Nõnda makseti head hinda ja mitmed ašjad singiti jälle tagasi ja müüdi uueste. Wiimaks tuli tans, ja Enno keerutas Salmeaga lõige enam. Kõige enam töötnustas rahvast, et ka öpetaja nende töömust osa wöritis, aja ka mittu neiud olid omad südamed laotanud ja nende hulgas ka Meeta ja Salme.

Enno ei labkunud Salmeist kubugi, kui oleks ta karsnut, et mõni teda ära novib ja nõnda sama lipites Saare Hindrik Meeta ümber ja Meeta teadis rauda õigel ajal taguda.

Saare Hindrik oli noor pärts peremees, kes oma wäewa ja teenistuse läbi maja pea peale oli ostnud ja selle kost veel ilusoma leba peal leidis, kui Meeta isal. Ta oli teda igavidi launistanud ja loodus lõbustas puie ja jõe läbi teda veel enam. Siiin wöis küll laulda: Ilus oled isamaa! Rakstuhat rubla oli ta wähta maksnud ja tubat veel wölgä, suur ei olnud Saare kost mitte aga ütlemata kena.

Kas wöin tuleval talvel õis sinu wärawasse sõita, tüsits ta ühel tantsu wabel Meetalt?

Kui wanemad selle wasta ei ole, siis Jumala nimel, ütles Meeta, aga meie pulmad peawad talvel enne Jaani oleva.

Siis tulen ka enne Jaani kostja, mina ei saanit vitka peidmehe aega awalikult. — Beel suruti kord kätt ja keegi ei saanut aru, et lõbus Meeta Hindriku jagu oli.

Kodu minekul aga wedas tee neid übele poole ja Saare Hindril palus Ennelt ka ühes tulla wöida.